

Λιμὴν ἡμῖν, γενοῦ, Δέσποινα

[Ορθοδοξία](#) / [Θεοτόκος](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

«Λιμὴν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύσουσι, και ορμητήριον, εν τω πελάγει των θλίψεων και των σκανδάλων πάντων του πολεμήτορος». Με τα λόγια αυτά απευθύνεται ο υμνογράφος του Κανόνος των Χαιρετισμῶν στην Υπεραγία Θεοτόκο (3ο τροπάριο ΣΤ' ὠδῆς) και την προσκαλεῖ και την παρακαλεῖ να γίνῃ το λιμάνι μας και το ορμητήριό μας, το ασφαλές μας καταφύγιο στις θλίψεις και στις συμφορές του βίου μας.

Μία οικεία εικόνα από την φύση και την ζωή των ναυτιλλομένων μας προβάλλει ο ποιητής, την εικόνα του λιμένος. Τι άλλο ονειρεύονται οι άνθρωποι που ταξιδεύουν στην θάλασσα από ένα ασφαλές και απάνεμο λιμάνι, για να αράξουν μετά από ένα μακρυνό, κοπιαστικό και κάποτε ἐπικίνδυνο ταξίδι; Ἐτσι και η ζωή μας, όλων των ανθρώπων, παρομοιάζεται με ένα μεγάλο ταξίδι, συχνά με πολλές φουρτούνες, που κλυδωνίζουν το καράβι των επιβαινόντων. Είναι τόσο ψηλά τα κύματα και τόσο αγριεμένη η θάλασσα που ὅλοι εμεῖς οι «θαλαττεύοντες», οι δαρμένοι από την θαλασσοταραχή, αναζητούμε με αγωνία ένα λιμάνι. Στον ορίζοντα δεν αντικρύζουμε κάποιο κοντινό ὄρμο και δεν βλέπουμε καμμία ελπίδα σωτηρίας ούτε

ανθρωπίνης βοήθειας. Τότε είναι που στρέφουμε τα μάτια μας στην γλυκιά μας μητέρα, την Παναγία, σ' αυτήν που πάντοτε στρεφόμαστε με την επίκληση «Παναγία μου», όταν πλέον έχει εκλείψει κάθε άλλη ελπίδα και διέξοδος στις τρικυμίες του βίου μας.

Στην συνείδηση των πιστών η Παναγία μας αναγνωρίζεται ως λιμάνι, ως καταφυγή και ελπίδα μας, διότι εκείνη γνώρισε, όσο καμμία άλλη γυναίκα, όσο κανένας

άλλος άνθρωπος, τον πόνο και την θλίψη. Και μόνον όποιος γνωρίζει τον πόνο, όποιος έρχεται αντιμέτωπος με τις συμφορές του βίου, αυτός και μόνον είναι σε θέση να παρηγορήσει τον άλλον. Η Παναγία μας, ασφαλώς, από μικρή γνώρισε την ορφάνεια και στην συνέχεια την φτώχεια στο πλευρό του προστάτου της Ιωσήφ. Κανείς δεν τους πρόσφερε στέγη, για να κατακλιθούν, εκείνη την άγια βραδυά και όταν έφερε στον κόσμο τον Μονογενή Της, δεν είχε να του προσφέρει τα απαραίτητα, πέρα από την αγάπη της και την ζεστασιά των ζώων και των φτωχών ποιμένων. Στην συνέχεια όλη η αγία οικογένεια έζησε την εμπειρία της προσφυγιάς. Μόνον όποιος έχει γευτή αυτήν την πικρή εμπειρία είναι σε θέση να νοιώσει τον πόνο και την θλίψη του ξεριζωμένου.

Όμως η γλυκιά μας Παναγία υπέφερε πάντοτε σιωπηλά και χωρίς μεγάλη διαμαρτυρία τον πόνο της. Υπέφερε στην συνέχεια και τις θλίψεις και τις στενοχωρίες από τις διώξεις, τις ύβρεις και τις συκοφαντίες του αγαπημένου Της τέκνου. Και το χειρότερο! Ρομφαία διήλθε την καρδιά της, όταν τον είδε ανεβασμένο στον Σταυρό «διά τας αμαρτίας ημών». Ποιος αλήθεια, ύστερα από τόσο μεγάλο πόνο και αναστεναγμό, που βίωσε η Παναγία, μπορεί να πη ότι θλίβεται και στενάζει περισσότερο;

Βεβαίως, υπάρχουν άνθρωποι γύρω μας που φτάνουν στα όριά τους, γευόμενοι την οδύνη από τις αναποδιές της ζωής και συχνά τον κατατρεγμό των συνανθρώπων των, την ψευτιά και την αδικία. Ε, λοιπόν, αυτοί οι πονεμένοι έχουν που να στραφούν στο φαινομενικό των αδιέξοδο. Έχουν που να ορθώσουν το βλέμμα των, για να βρουν παρηγορία. Έχουν ένα τελευταίο αλλά ασφαλές λιμάνι. Έχουν Εκείνη η οποία διά του Υιού Της έγινε ο λιμνή και η προστασία πάντων των θλιβομένων και κλυδωνιζομένων από τις φορτούνες του καραβιού της ζωής. Έχουν έναν απάνεμο όρμο να αράξουν και να αναπαυτούν, έστω και για λίγο, μέχρι την επομένη τρικυμία.

Διότι τρικυμιώδης θα είναι ο βίος μας «πάσας τας ημέρας της ζωής ημών» «διά το πλήθος των αμαρτημάτων ημών». Το ζήτημα είναι να μην νοιώθουμε μόνοι σ' αυτό το δύσκολο ταξίδι, να νοιώθουμε το χέρι της Παναγίας και του Χριστού, που κατευθύνει τα διαβήματά μας μακριά από τις κακοτοπιές, μας λυτρώνει από τα δεινά και μας χαρίζει την σωτηρία μας.

Για να νοιώσουμε όμως αυτήν την θεία βοήθεια, χρειάζεται να ασκηθούμε και εμείς στον πόνο και στην θλίψη. Να μην τα αντιμετωπίζουμε ως κατάρα αλλά ως ευλογία, ως δοκιμασία, διά να εξέλθωμε νικητές «διά πυρός και σιδήρου». Και την νίκη αυτήν στο μέτρο του δυνατού για τον καθένα, δεν μπορούμε να την κερδίσωμε μόνοι μας.

Ας το παραδεχθούμε επιτέλους, ότι με τις δικές μας δυνάμεις μόνον, λόγω της ασθενικής από την αμαρτία φύσεώς μας, δεν καταφέρνουμε να αντιμετωπίζουμε τις πολύ ισχυρότερες δυνάμεις του πολεμήτορος. Χρειάζεται η θεία ενδυνάμωση και η φώτιση από τους μεγάλους πονεμένους, τους Αγίους μας, και στην συνέχεια η συνεργασία με τους άλλους πονεμένους, πλην συνειδητοποιημένους αδελφούς μας, εκείνους δηλαδή που, αφού γεύτηκαν οι ίδιοι την εμπειρία του πόνου, έχουν με την σειρά τους την δύναμη και την θέληση να συμπαρασταθούν και στους λιγότερο έμπειρους, τους εντελώς άπειρους ή και αδύναμους αδελφούς των. Όπως η χαρά, όταν μοιράζεται, πολλαπλασιάζεται, έτσι και ο πόνος που μοιράζεται μικραίνει και γίνεται πιο γλυκός.

Τώρα πιά, στις σύγχρονες διακυμάνσεις του βίου, που οι πολλοί και πολλά υποσχόμενοι προστάτες μας μας εγκαταλείπουν πλέον αβοήθητους, που οι φουρτούνες όλο και πληθαίνουν, που η ψευτιά και η υποκρισία περισσεύουν, που οι πόλεμοι και οι ασθένειες σκορπίζουν τον τρόπο του θανάτου γύρω μας και μέσα μας, «εις τίνα καταφύγωμεν», που να προσβλέψουμε αλλού από την «πάντων βοήθεια», την ελπίδα πάντων των θλιβομένων, την παρηγορία πάντων των αναστεναζόντων, το λιμάνι πάντων των κλυδωνιζομένων;

Σ' αυτήν αναφωνούμε καθημερινά κατά το Μεγάλο Απόδειπνο την κατανυκτική αυτήν περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής: «Παναγία Θεοτόκε, τον χρόνον της ζωής μου, μη εγκαταλείπης με· ανθρωπίνη προστασία μη καταπιστεύσης με, αλλά αυτή αντιλαβού, και ελέησόν με.». Την καλούμε δηλαδή να μην μας αφήση σε ανθρώπινα χέρια προστασίας, αλλά να μας αναλάβη η ίδια (αυτή αντιλαβού) στην δική της προστασία, στον δικό της ασφαλή λιμένα.

Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να την εμπιστευτούμε, εάν βεβαίως θέλωμε να κερδίσωμε την θεική γαλήνη, «την ειρήνην την πάντα νούν υπερέχουσαν» και την πολυπόθητη σωτηρία μας, με την χάρη του Υιού Της και τις πρεσβείες της Παναγίας μας. Γένοιτο!

PERMANENTLY_REMOVED